

PŘILÍŠ MALÉ DĚTI

Pět let čekala Hana Píšová, až otěhotnění. Nakonec se jí po umělém oplodnění narodila dvojčata. Jenže o čtyři měsíce dřív, než měla.

Klára Mandausová

Pětatřicet centimetrů, syn sedm set gramů – tak malé byly děti, když se narodily. Bylo to nečekané, lékař sice ve dvaadvacátém týdnu doporučil klid na lůžku, ale nic vážného se nedělo. „Vlastně dodnes nevím, proč se to stalo,“ vzpomíná Hana. Porod byl

spontánní, rozběhl se tak rychle, že nedošlo ani na císařský řez.

„Jsem z rodiny, která pracuje s postiženými dětmi. Věděla jsem, že je to průšvih. Vždyť do třiaadvacátého týdne se to bere jako potrat,“ říká. Začátek byl pro Hanu doba temna. Za dětmi jezdila čtyři měsíce do podolské porodnice, kde ležely v inkubátoru. „Matyáš na tom byl zpočátku zle, měl krvácení do mozku. Že jsou děti stabilizované, jsme věděli až po měsíci, ale neznali jsme prognózu. Budou zdravé, postižené? To se zatím nedalo určit,“ vzpomíná.

Příliš těžké začátky

Hanu navíc doběhla vlastní psychika. „I když mi v porodnici poskytli psychologickou pomoc a docent Straňák mi dokonce poslal dopis od paní,

která prošla tím samým a jejím dcerám už bylo jedenáct a byly zdravé, moc to na mě nefungovalo. Pálila mě kůže, nemohla jsem vstát, nic dělat, rozjely se deprese. Možná byly na vině i zblázněné hormony a předčasné šestinedělí. Navíc jsem racionální člověk. Představa, že budu mít dvě postižené děti, byla šílená. Pamatuju si na ten pocit, kdy jsem se bála, že děti opustí porodnici, kde měly odbornou péči. Začala jsem brát léky,“ vzpomíná Hana, která před tím, než otěhotněla, řídila marketingové týmy, byla úspěšná, rázná a zvyklá o všem rozhodovat.

„Děti jsme si odvezli z Podolí v říjnu, dva týdny před termínem, kdy se měly správně narodit. Měly dvě kila dvacet,“ říká. Začátky doma byly těžké. Děti byly zvyklé jíst každé tři hodiny, v rytmu, ve kterém je krmili v porodnici sondou. Zvládly

vypít pouhých patnáct mililitrů a byly unavené. „Do toho jsme osmkrát denně – čtyřikrát s každým – cvičili Vojtovu metodu. A k tomu nekonečný koloběh lékařů. Předčasně narozené děti jsou totiž superhlídané, jestli se všechno správně vyvíjí,“ říká. Bez rodiny, tchyně, manžela i podpory svých rodičů, kteří žijí na Moravě, by se dalo všechno těžko zvládnout. „Jenže pak doběhl ten kolotoč i manžela. Zhroutil se a ležel dva měsíce v nemocnici,“ mluví o těžkém období.

Skutečná pomoc

„Víte, co je šílené? Že si neprožijete těšení na miminko, nemáte kočárek, výbavu, nic. Vůbec si nepamatuju na nějaké mazlení a radost, kterou obvykle rodiče v tomhle období zažívají. Já jsem si začala užívat to, že mám děti, vlastně až v jejich dvou letech,“ konstatuje.

Nemohla si ale dovolit lítost a strach, přepnula do režimu péče o děti. Vojtova metoda, pomocí které s nimi cvičila, má sice obrovské výsledky, ale je velmi drsná, děti u ní pláčou, není to nic příjemného. Hodně matek se jí proto bojí, anebo na ni vůbec nemají nervy. Kdo by chtěl vidět své dítě, ještě k tomu předčasně narozené, brečet? Hana byla jako stroj, nejvíc ze všeho chtěla pomoci dvojčatům. Držela jí víra, že bude všechno dobré. Přestala užívat antidepresiva, jenže bohužel, deprese se vrátily. K tomu začala mít fyzické potíže, motala se jí hlava. Vyšetření ukázala, že to není nádor na mozku, na který padlo na chvíli podezření, ale jen a jen špatné duševní rozpoložení.

Psychika je podle Hany alfou a omegou všeho. Mimo jiné také proto založila se svojí kamarádkou a kolegyní nadační fond Předčasně narozené děti. Funguje dva roky a pomáhá právě rodičům, kteří se dostali do podobné situace. „Právě s psychikou bych chtěla maminkám, které prožívají stejný příběh jako já, pomoci. Protože ony mají bohužel často pocit, že to je to poslední, že není čas zabývat se sama sebou, třeba jít k psychologovi. Nechtějí se

svými problémy obtěžovat kamarádky, navíc slova útěchy od někoho, kdo něco podobného neprožil, nefungují. Chtěla bych, aby neměly strach se vším se svěřit,“ říká.

Zatím ale rodiče pomoc fondu využívají spíš na „praktičtější“ věci. „V Česku existuje dvádnáct perinatologických center napříč republikou. Předčasně porodit můžete třeba v Jihlavě a pak jezdíte například Prahy. Rodinám pak pomůže třeba příspěvek na dopravu. Jiné děti si z předčasně narozeného porodu odnesou handicap a potřebují určité pomůcky, třeba speciální sedačku za šedesát tisíc korun. Jednu má dítě doma, ale těžko se převáží, takže ve škole potřebuje druhou a na tu už rodiče nemají dost peněz. Anebo by jim pomohla speciální

fyzioterapie. Jenže čtrnáctidenní pobyt stojí padesát tisíc korun,“ vysvětluje, na co všechno je možné finance použít. Hana Píšová tvrdí, že dávají a chtějí dávat peníze přímo rodinám, nekupují žádné přístroje do nemocnic. „O to by se měl postarat stát,“ míní. Jakmile seženou další sponzory, rádi by peníze použili na projekt psychoterapie v souvislosti s dlouhodobým stresem, prozrazuje plány blízké budoucnosti.

Konečně normální život

Hanina dvojčata nakonec zvládla svůj překotný životní start zásluhou rodičů na jedničku. Hana věří, že díky tomu, že nevdala Vojtovu metodu, začaly děti ve dvou letech chodit a od tří a půl roku mohly alespoň na několik hodin v týdnu do školky.

„Jsou mnohem drobnější a vypadají asi o rok mladší, ale vždycky dobře jedly a to je dobré. Právě jdeme k zápisu do první třídy. Jsou velmi šikovné, mají hudeb-

ní sluch, pamatují si básničky, naučily se lyžovat. Jejich první jízdu z kopce dolů jsem obřečela. To, co je pro rodiče normálně narozených dětí běžné, je pro nás jako zázrak. Vždyt jsme nevěděli, jestli budou vůbec žít,“ říká Hana. Ta tvrdí, že rozhodně není žádná hyperprotektivní litující maminka. Nemá prý problém svým dětem vynadat, když třeba nechtějí spát. Po bolestném začátku našťestí přišel úplně normální život. **m**

„Jsem racionálně zaměřený člověk, představa, že bych měla dvě postižené děti, byla šílená,“ tvrdí Hana Píšová